

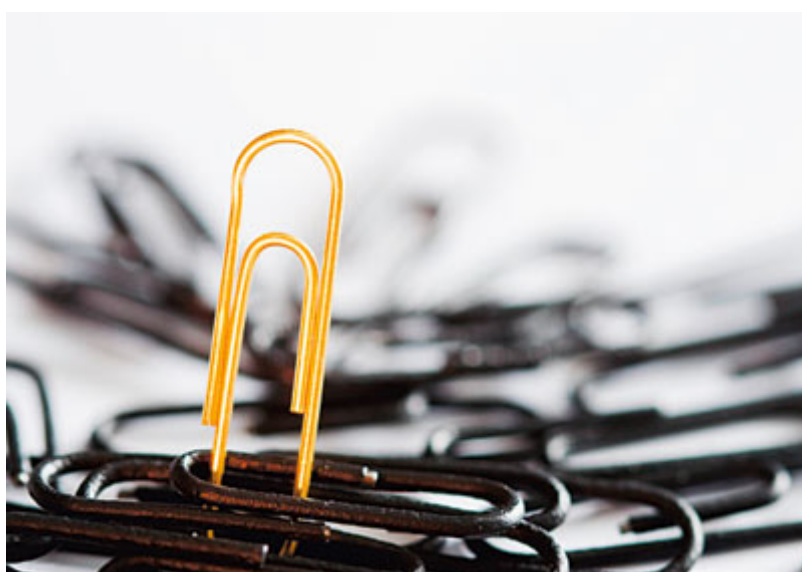
Individualisme

TEKST

Arne Olav L. Hageberg

PUBLISERT 7. februar 2009

De siste årene, før krisen, satt jeg ofte på gjerdet og kikket rundt meg. Individualismen kom snikende på 90-tallet. Bøker om selvrealisering var «hot», og mange inhalerte dypt den nye given. Vi ble en gjeng, hm, egoister? Bare jeg har det bra, så!

ENESTÅENDE: Ikke en i mengden.

Den kjente norske dugnadsånden forsvant. Fotballspillere krevde millioner for å få ballen i mål, og popikoner vokste opp som jordbær i en åker. Kjendisreportasjene ble overdådige og alle skulle snakke ut, fortelle om sitt innerste. Reality-seriene poppet opp, og publikum koste seg når deltakerne fikk sammenbrudd og både gråt og lo, sukket og bannet midt i beste sendetid. Det ble et enda større trykk på psykologene, og ingen tv-kanal uten et slikt sosio/psykologisk fagteam.

Leserinnlegg av Berit Svensen i Fædrelandsvennen 12.1.2009

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 2, 2009, side

TEKST

Arne Olav L. Hageberg, Journalist og nettansvarleg i Psykologtidsskriftet